

Kvaksalver, og Resultatet blev, at han er blevet blind. De, som kender Forholdet, siger, at hvis han var blevet ført til en Læge, vilde han den Dag i Dag have beholdt sit Syn. Det maa man vide at tage i Betragtning, at det ikke alene drejer sig om Folk, der bevidst ønsker at hjælpes af den Slags Personer, men at det for langt den overvejende Del er Folk, som er blevet ført til dem, fordi de ingen Villie har haft, eller maaske endogsaa er ført til dem mod deres Villie.

Axel Møller: Til den højtærede Justitsminister vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af hans Forsvar for Udeladelsen af Blasfemiparagraffen i Straffelovforslaget. Naar man skal bedømme dette Spørgsmaal, maa man være klar over, hvad Konsekvenserne bliver af, at man fuldstændig afskaffer den bestaaende Straffebestemmelse om Blasfemi og Gudsbespottelse. Konsekvensen vil blive, at der ikke blot i Ord, gennem Pressen og Litteraturen, paa Møder, i Teatre og Varieteer, kan drives den mest raa Gudsbespottelse straffrit, men der kan ogsaa foretages *Handlinger*, som man vist aldrig faar den store Befolkning til at forstaa skal være straffrie; der kan foretages karikerende Fremstillinger af Gudstjenesten og de kirkelige Handlinger, der kan ske oprørende og skændige Misbrug af Genstande, der hører til Kirken og benyttes til kirkeligt Brug, uden at det kan rammes. Vi har i det store Land mod Øst, der i saa mange Retninger tjener os til afskrækkende Eksempel, set, hvorledes de mest forargelige Optog er foregaaet fra vildførte Folks Side, Optog, som har været af den mest gudsbespottelige, den mest saarende Karakter.

Naar man er klar over disse Konsekvenser, taler al Sandsynlighed for, at ikke blot Kirken som Helhed, den kirkeligt eller blot religiøst sindede Del af Befolkningen, men ogsaa Folk, der ikke selv har religiøs Følelse, men dog har saa megen Forstaaelse af deres Medmennesker, at de kan sætte sig ind i disses Tankeliv og Følelsesliv, virkelig meget vil have sig disse Konsekvenser frabedt.

Den højtærede Justitsminister henviser til, at hans Kollega den højtærede Kirkeminister paa en Henvendelse har svaret, at Kirkeministeriet ikke ønskede nogen Straffebestemmelse vedrørende Blasfemi, og han nævnte tillige, at Biskop Ostenfeld skulde have udtalt sig i samme Retning. Jeg tror, det vilde have nogen Interesse for det ærede Tings Medlemmer

og ogsaa for Befolkningen, om den højtærede Justitsminister kunde dokumentere disse Skrivelser — jeg gaar ud fra, at begge Udtalelser foreligger skriftlig —, saa kunde Befolkningen se, om den føler sig overbevist deraf. Det ærede Medlem Hr. Blang, som forleden Dag udtalte sig, staar jo paa et ganske andet Standpunkt, og jeg er ikke i Tvivl om, hvor den langt overvejende Del af Befolkningen staar i denne Sag.

Det er jo, om man vil gaa med til at omredigere den nuværende Affattelse af Blasfemiparagraffen, som for øvrigt aldrig synes at være traadt Ytringsfriheden for nær; men noget ganske andet er fuldstændig at ville afskaffe Blasfemiparagraffen. Det første kan der forhandles om; men fuldstændig at afskaffe Paragraffen vil jeg ganske bestemt gaa imod.

Man kan have det Standpunkt, som jeg mener er det rigtige, at vi i en eller anden Form maa have en Blasfemiparagraf, og Overtrædelse deraf maa straffes; man kan ogsaa have det Standpunkt, som en Del Medlemmer af den sidste Kommission, i Modsætning til den første Kommission, har, nemlig at der her er Tale om saa moralsk forkastelige Handlinger, at den offentlige Menings Tryk i sig selv vil være tilstrækkeligt til at hindre, at de bliver foretaget. Jeg deler ikke denne Betragtning, jeg tror ikke, den religiøse Kultur i Nutiden her i Danmark staar saa højt, at der er en saadan Respekt for det, der er helligt for dem, der tror paa en Gud, at den offentlige Mening vil være tilstrækkelig. Men jeg synes, den højtærede Justitsminister antydede et tredje Standpunkt, som gaar imod begge Kommissionernes, idet han antydede, at det i og for sig slet ikke var sikkert, at det var en forkastelig Handling; Sarkasme, Spot, Ironi og Forhaanelser er jo Vaaben, der kan bruges, og det er brugt med Virkning, naar de bruges indenfor rimelige Grænser og i gode Formaalets Tjeneste.

Det skal jeg aldeles ikke bestride, jeg vil bare indskyde, at mange af de Mennesker, som selv til en vis Grad er Mestre i at bruge disse Vaaben — til en vis Grad gælder det undertiden den højtærede Justitsminister —, tidt er de mest ømskindede, naar de samme Vaaben bliver brugt mod dem selv, (*Justitsministeren* [Steincke]: Hæng bare il), det er en Sandhed, man ikke kan benægte. Den højtærede Justitsminister udtaler sig imidlertid ikke meget klart, forekommer det mig, han anførte en Ytring, som Hørup havde fremført under Diskussionen, og saa bad han os selv tænke over dette Eksempel og mente, det var tilstrækkeligt til, at vi skulde